

عنوان مقاله:

تحلیل دیدگاه منطقه گرایی انتقادی در معماری معاصر ایران

محل انتشار:

هفتمین کنگره سالانه بین المللی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

سیما اسدیان - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری، موسسه آموزش عالی سراج، تبریز، ایران

امیرحسین فرحی نیا - استادیار، عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد شبستر، ایران

خلاصه مقاله:

با پیشرفت روزافزون تکنولوژی و جمعیت روبه افزایش شهرها و نیاز به ساخت و سازهای جدید، در پی تخریب های پی در پی، سیمای شهرها را به سرعت و در مدت زمان بسیار کوتاه دستخوش تغییر قرار داده است؛ به گونه ای که شهرهای در حال توسعه با بحران هویت مواجه شده اند تغییر مداوم سیمای شهرها، خاطرات جمعی را از ذهن مردم زدوده و باعث بی تعلقی مردم نسبت به شهر و بی هویتی شهر و بناهای آن شده است منطقه گرایی، دیدگاهی تحلیلی و انتقادی است که با تاکید بر حفظ ویژگی ها و خصوصیات خاص مکان، برای هویت خاص منطقه در مقابل خصوصیات عام جهانی اولویت قائل است. روش منتخب پژوهش به صورت تحلیلی-توصیفی از نوع کیفی می باشد. مقاله حاضر سعی دارد تا با استفاده از معماری معاصر ایران در رابطه با پدیده های یاد شده، رویکرد متقابل جهانی و منطقه ای را مورد تجزیه و تحلیل قرار دهد. سوال اصلی اینگونه مطرح می شود که چگونه می توان معماری نو خلق نمود که علاوه بر حفظ ارزش های مکانی و حال و هوای معماری منطقه ای، یک اثر بدیع با توجه به پیشرفت های نظری و تکنولوژی در زمینه معماری در عصر حاضر به شمار آید؟ با توجه به تحقیقات انجام شده اثر خلق شده نیازهای معماری هر منطقه را با حفظ مفاهیم معماری منطقه در ظاهری جدید و نوین نمایش می دهد و برای هر مکان، هویت مدرن قائل است. بررسی ها نشان می دهند توجه به شاخص های بومی-کالبدی در قالب رویکرد منطقه گرایی انتقادی میتواند نیازهای معمارانه جامعه را از قبیل پاسخگویی به اقلیم و محیط زیست، توسعه پایدار، ارتقای حس مکان و خلق معماری با هویت و عدم تقلید را برآورده سازد.

کلمات کلیدی:

منطقه گرایی انتقادی، معماری معاصر، فرهنگ، کشور های در حال توسعه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1373372>

